

[Thorvil Kristensen.]

styrelsen har talt om, hvor stor vægt der må lægges på kampklare D-dagsstyrker, hedder det:

„Dette er ikke fulgt i tilstrækkelig grad i forsvarsforligets styrkefordeling, idet der i forsvarsstyrelsen er enighed om, at særlig størrelsen af flyvevåbenets D-dagsstyrker (d. v. s. det samlede antal kampklare fly) er for lille.“

Dette citat er altså fra forsvarsstyrelsens redegørelse. Når man betænker, at forsvarsstyrelsen består af forsvarschefen og de tre værnschefer og chefen for forsvarsstaben, som altså alle er enige med flyverchefen på dette punkt, synes jeg, at det ikke er divergenser, men overensstemmelse, der præger sagkundskabens udtalelser her.

Forsvarsministeren (*Poul Hansen*): Jeg kan berolige det ærede medlem hr. Carsten Raft med, at han ikke har fornærmet mig; men jeg synes, at selve den sag, vi drøfter, ikke rigtig er tjent med den måde, hvorpå det ærede medlem talte om tingene, f. eks. dette udtryk, at det var bare noget, nogle partier havde flikket sammen. Jeg synes faktisk ikke, at nogen af os, der har deltaget i forhandlingerne, kan være tjent med en sådan karakteristik, når man ved, at vi løbende har holdt os i kontakt med den militære sagkundskab og inden for de rammer, der har været tale om, har taget hensyn til den militære sagkundskab og drøftet tingene med den. Jeg må indrømme, at jeg synes, et sådant udtryk er stødende. Jeg er ikke fornærmet over det; jeg synes i og for sig, at det egentlig er mere til skade for det ærede medlem selv.

Det er rigtigt, at der eksisterer en opgørelse over forligsgrundlaget fra 1957, som viser et beløb på sådan noget som 1 092-1 094 mill. kr.; men det er ganske vist også justeret for tilførsel af nye våben og den slags ting, så det gælder i virkeligheden en anden ordning end den, vi dengang talte om — og det måtte det under alle omstændigheder blive, for den er tiden jo for længst løbet fra. Hvis man går tallene igennem og ser på, hvad der er afsat til de enkelte værn, tager hensyn til prisudviklingen, tager hensyn til, hvad det koster os med det nye frivillige mandskab, må man erkende, at de to pengebeløb er

mærkeligt overensstemmende. Der er meget lidt forskel, og er der endelig forskel, er det et større beløb, vi har nu, end dengang. Det synes jeg jeg vil gøre opmærksom på, og det er altså på den baggrund, at det undrer mig, at det ene kan være acceptabelt for det ærede medlem og det andet er noget — ja, jeg ved næsten ikke, hvordan det ærede medlem karakteriserede det.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at det var jo meget godt, vi fik at vide, at det alene skal være det ærede medlem tilladt, om jeg så må sige at foretage arkivstudier; vi andre bør helst afholde os derfra, og navnlig bør vi altså afholde os fra at studere, hvad det ærede medlem har sagt, for vi kan da i hvert fald ikke være sikre på, at han står ved det. Men når han selv vil forbeholde sig den stilling, med hvilken ret vil han så udnytte, hvad andre tidligere har sagt? Det er det — det er måske forkert af mig — men det er faktisk det, jeg kalder demagogi.

Jeg er enig med det ærede medlem i én ting, nemlig når han siger, at vi skal undgå krig. Ja, det skal vi. Vi skal også undgå besættelse, men jeg tror, at den størst mulige sikkerhed får vi ikke, som det ærede medlem påstår, ved afrustning, den får vi netop ved at være sådan stillet, at de, der eventuelt ønsker at besætte dette land, ved, at det ikke kan gøres, uden at det kommer til kamp, og uden at der dermed er risiko for, at det breder sig til en større affære. Det tror jeg i høj grad vil få dem, der eventuelt måtte tænke på et angreb, til at være tilbageholdende. Det er derfor, jeg mener, at det giver os den størst mulige sikkerhed at gennemføre en ordning som den foreslåede, og jeg tror, at vi, hvis vi fulgte det ærede medlem, ville stille det danske folk i en meget farlig situation, og det vil jeg have lov til at advare imod. Jeg ved meget vel, hvilke politiske hensigter det ærede medlem kan have med at føre en sådan agitation. Netop derfor synes jeg også, der skal gøres indsigelse imod den.

(Kort bemærkning).

Lannung: Jeg skal blot sige til det ærede medlem hr. Thorvil Kristensen, at der absolut er divergenser blandt de sagkyndige,